

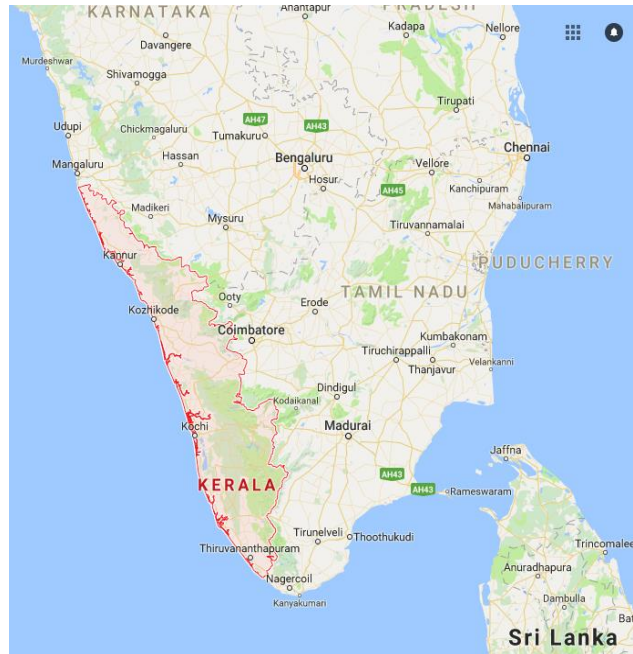
Indien – landet, hvor guderne bliver levende

Kristina Mortensen har været i Indien i forbindelse med sin uddannelse og har modtaget støtte fra Fur Uddannelseslegat. Her fortæller hun om sine spændende oplevelser.

Det er tidligt morgen, da toget stille triller ind på stationen og jeg møder byen, der skal være mit hjem de kommende uger, Cheruvathur. Cheruvathur er en forholdsvis lille by i den nordlige del af staten Kerala, i det sydlige Indien, kaldet Malabar.

Denne tidlige morgen vidste jeg endnu ikke, hvad de næste ca. 2,5 uger vil bringe med sig, og om jeg overhovedet fik chancen for at indsamle noget brugbart empiri til mit speciale. Et par måneder forinden var jeg helt uvidende om, at jeg skulle tilbringe min sommerferie i Indien på feltstudie, men da jeg i løbet af det sidste års tid har fået en øget interesse i hinduismen og dens mange udformninger (læser religionsvidenskab på Aarhus Universitet), så var det ikke svært at hoppe med på min specialevejleders idé om at undersøge et regionsbestemt folkehinduistisk ritual kaldet teyyam. Teyyam er et ritual, hvor guderne bliver levende – hvilket religionsvidenskabeligt er meget interessant. Under udførelsen af ritualet manifesterer guderne sig i denne verden gennem en menneskelig mediator, og ritualet muliggør dermed en direkte interaktion mellem guder og de religiøse tilhængere, der blandt andet kommer til ritualerne for at modtage velsignelser og få råd og vejledning til fremtidige udfordringer.

Jeg kunne den morgen, imens solen langsomt stod op og inderne, i den sovekupé jeg netop havde forladt, begyndte at røre på sig, kun håbe på, at heldet ville være lidt med mig, og at jeg ville få muligheden for at opleve og undersøge dette lidt mærkværdige ritual. For jeg var taget til Indien uden for sæsonen, midt i Monsuntiden, hvor de religiøse festivaller ophører på grund af de til tider enorme mængder regn, og fordi denne tid på året er kendt som dæmonernes og de onde ånders tid. Men jeg var heldig, for allerede da jeg hoppede af toget på stationen og hilste på Narayanan, den mand, der skulle være min vært og guide under mit ophold i Cheruvathur, blev jeg informeret om, at vi

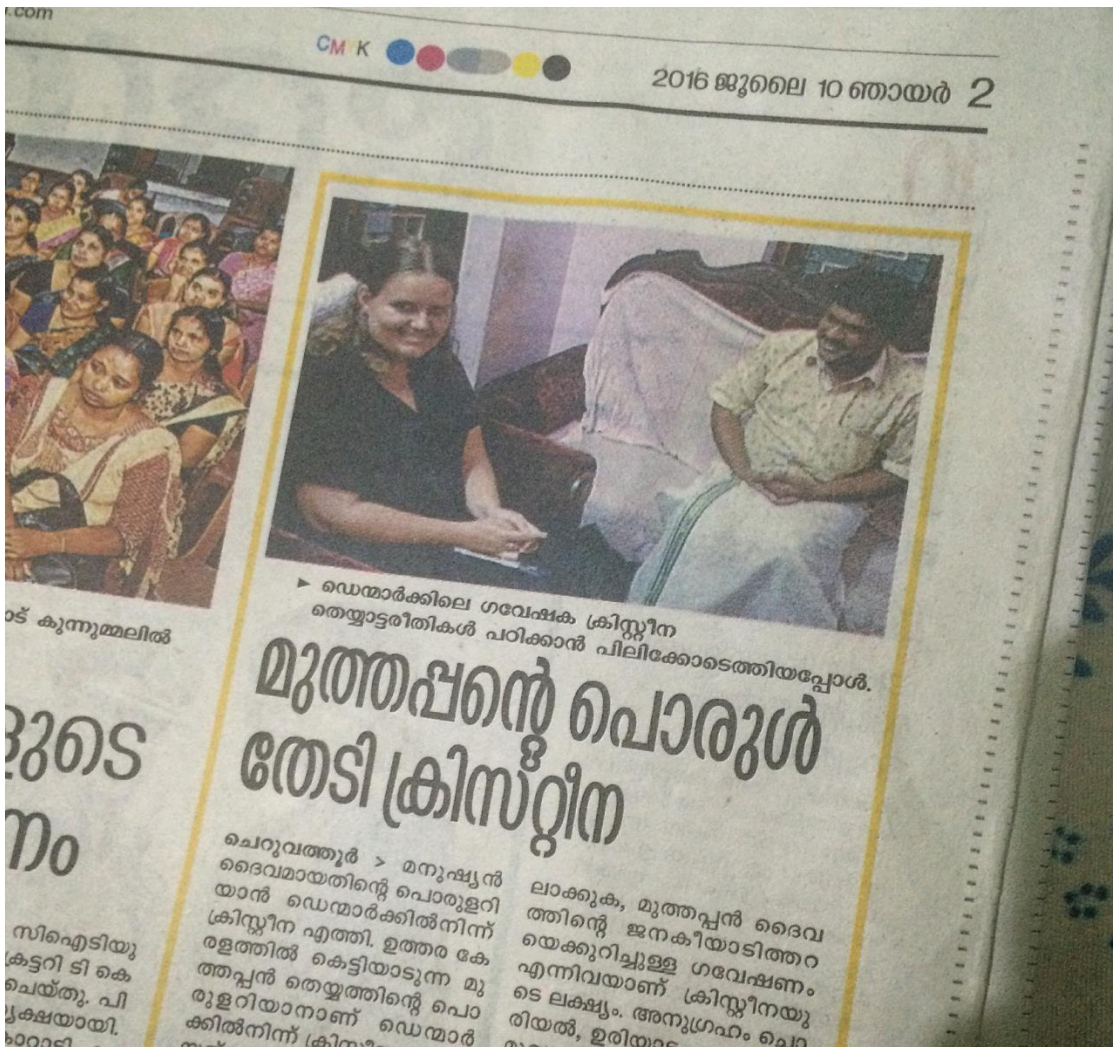
ved middagstid ville besøge det lokale tempel, hvor jeg ville overvære min første teyyam. Og selv om jeg var træt efter togturen, og de 4 dage jeg havde tilbragt sydpå for at vænne mig til dette kaotiske, beskidte, larmende, men ikke desto mindre fantastiske land, med en befolkning der er nysgerrige og påtrængende over for en hvid pige, der rejser rundt alene, så var jeg glad for, at jeg så hurtigt fik muligheden for at påbegynde mit feltarbejde. Mine dage sydpå var blevet tilbragt i Kochi og Alleppey, hvor jeg nød Keralas smukke omgivelser, den indiske gæstfrihed og lærte lidt om samfundet, kulturen og befolkningen. Dette rustede mig til min tid nord på og gav mig en indvendig ro og overbevisning om, at jeg nok skulle overkomme de udfordringer jeg højst sandsynlig ville møde på min vej. Mit første møde med teyyam-traditionen og guden, Mutthappan, der er blevet omdrejningspunktet for mit kommende speciale, var imponerende, overvældende og uoverskueligt. Troen på Mutthappan har sin oprindelse i denne del af Indien, og han er kendt for at kunne forudsige fremtiden og for at velsigne hans tilhængere. De religiøse tilhængeres tro på, at Mutthappan kan kontrollere og afhjælpe fremtidige hindringer har gjort guden og ritualet utrolig populært, hvilket betyder at der er templer dedikeret til Mutthappan i alle byer i Malabar, og det er derudover også det eneste teyyam, der udføres hver dag, hele året rundt.

Den lette tilgængelighed til Mutthappan ritualet, dens popularitet og lokal befolkningens interesse i at vise og fortælle mig om denne del af deres religiøse tro, gjorde ritualet til et godt forskningsområde. Min tid i Cheruvathur blev derfor hovedsagelig brugt i det lokale tempel, hvor jeg overværede det daglige ritual, og de lokale morede sig over min tilstedeværelse, alt imens de søgte råd, vejledning og velsignelse hos deres gud. Men min tid sammen med min indiske familie bød også på små udflugter, hvor jeg blev vidst de omkringliggende strande og skove, templer til andre teyyams, der først vil blive udført mellem november og april, et interview der resulterede i, at jeg havnede i den lokale avis, og så var jeg så heldig at opleve et spektakulært skovteyyam, hvor danseren er iført et fantastisk kostume i hans levendegørelse af guden.

Det meste af den resterende tid blev brugt hjemme hos min indiske familie, og i monsuntiden kan dagene godt blive lange, da regnen virkelig begrænser indernes aktiviteter. Det blev derfor til nogle lange eftermiddage på familiens veranda imens regnen stod ned, men jeg fik lært noget vigtigt her – danskere er virkelig utålmodige og ikke gode til ikke at lave noget. Narayanan kunne sidde i timevis på sin plastik havestol og stirre ud i luften uden, at det virkede til at genere ham, alt imens jeg sad på en stol ved siden af ham og blev mere og mere utålmodig over, at der ikke skulle ske noget (det blev endnu mere ulideligt, da jeg havde læst alle de bøger jeg havde med). Jeg besluttede derfor efter en uge hos familien, der i mine øjne havde været meget lang, at tage toget til byen Kannur, hvor jeg tilbragte et par dage med at få styr på tankerne, besøge Mutthappans hovedtempel, og få lidt styr på den sidste tids feltarbejde. Efter min lille “ferie” vendte jeg tilbage til familien, hvor der ikke var sket de store ændringer imens jeg havde været væk. Dagene forløb stille og roligt, som de øvrige dage her i byen, med besøg i templet og lange eftermiddage på familiens veranda.

Men dagen kom, hvor det var blevet tid til at forlade Cheruvathur og tage videre, men der heldigvis gik et par dage inden jeg skulle tage afsked med familien. For da jeg skulle krydse landet for at komme til byen Pondicherry, hvor jeg ville tilbringe et par dage inden jeg skulle med et fly videre fra Chennai, havde familien tilbudt mig at tage mig med til byen Mysore. Her havde de familie, der skulle besøges og bryllupsforberedelser, der skulle ordnes. I Mysore blev jeg indlogeret ved et familiemedlem af Narayanan, og dagene blev brugt på at udforske byen og de omkringliggende byer, der bød på fantastiske paladser, markeder og gamle, utrolig smukke templer. Min sidste eftermiddag i Mysore blev brugt sammen med familien, der sørgede for, at jeg kom godt afsted med nattoget mod Chennai.

Den efterfølgende morgen ankom jeg til Chennai, hvorfra jeg tog en bus mod Pondicherry. Pondicherry er en gammel fransk koloni og er kendt for sine hyggelige, franske kvarterer. Her nød jeg nogle afslappende dage som turist, hvor hotellets pool blev flittigt brugt, og gaderne blev udforsket. Det var derefter blevet tid til at sige farvel og på gensyn til smukke, kaotiske Indien. Men min rejse var heldigvis ikke slut, for efter Indien ventede der mig 14 dages rundrejse i Burma, hvor jeg sammen med en veninde tog turen Yangon – Kalaw – Inle Lake – Mandalay – Bagan – Yangon, hvilket var endnu en helt fantastisk og anbefalelsesværdig tur.

Mange tak til Fur Uddannelseslegat for endnu engang at støtte mig på en af mine rejser i forbindelse med mit studie (denne rejse bliver desværre den sidste). Det er en kærkommen hjælp, der har gjort studierejserne lidt sjovere og behageligere.

Nāndi (tak),

Kristina Mortensen